

Recorda'm que no t'oblidi

“El contrari de la veritat no és la mentida, és la raó”. La frase és de Jean-Claude Carrière. I la raó ens diu que potser els records no són ni veritat ni mentida.

Pagaria per oblidar, però no seré jo qui reclami el dret a l'oblit

“La vida no és la que un ha viscut, sinó la que un recorda, i com la recorda per explicar-la”. Aquesta frase de Gabriel García Márquez, extreta del prefaci de les memòries *Vivir para contarla*, va circular molt per les xarxes socials el passat 6 de març, dia en què l'escriptor feia 85 anys. També es comentava que potser no era la cita més oportuna per destacar, ara que els rumors apunten que la memòria del premi Nobel colombià no és la que era. Oportuna o no, diria que és prou certa. Som el que recordem, que no sempre coincideix amb el que va passar. Jo mateixa sovint pagaria per oblidar cadascun dels dies en què he notat que se'm trencava la vida. Sort que la memòria, tan capriciosa com insubornable, va a la seva i m'hi fa retornar de tant en tant. Perquè flirtejar amb l'amnèsia té gràcia, però patir-la és morir abans d'hora.

Si m'ho plantejo en fred i en abstracte, fins i tot m'està bé que internet (o el senyor Google) no esborri els rastres així com així. En un món en què la desmemòria individual i col·lectiva fa tant mal, reclamar el dret a l'oblit em sembla fora de lloc. Trobo més sa i més higiènic reivin-

dicar el dret al record, fins i tot quan fer present el passat ens boicoteja (i com!) la felicitat.

La ciència ja sap com fer-ho per esborrar i implantar mals records

Els records ens condicionen el present i el futur. Fa temps que els neurobiòlegs busquen la manera de controlar els records traumàtics, amb l'objectiu teòricament lloable d'ajudar els pacients amb trastorns derivats de traumes passats. El professor i investigador David Bueno ens informa, en el llibre *100 contròversies de la biologia* (Cossetània),

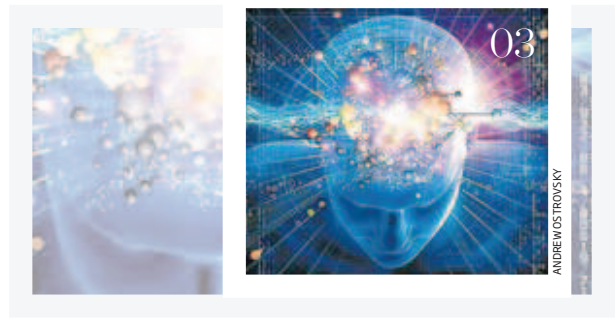
que un equip de recerca internacional va identificar neurones específiques que serveixen de commutador per als mals records. Van utilitzar ratolins transgènics com a conillet d'indies, van espantar-los amb un soroll determinat i després els van eliminar certes neurones: els ratolins van oblidar per complet el mal record que els provocava aquell soroll. Un altre grup de recerca va aconseguir escriure un mal record en un cervell de mosca sense que la mosca l'hagués viscut realment. Per descomptat, la finalitat d'aquestes investigacions no és implantar records dolorosos (són científics, no pas sàdics), sinó poder-ne esborrar de forma selectiva.

Fins a quin punt, es pregunta Da-

01
GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ VA ESCRIURE QUE LA VIDA ÉS ALLÒ QUE EN RECORDEM

02
DAVID BUENO PLANTEJA CENT DILEMES BIOTÈCIS EN EL SEU NOU LLIBRE

03
SERIA LÍCIT JUGAR AMB LES NEURONES PER CANVIAR ELS RECORDS HUMANS?

vid Bueno, seria lícit manipular els records humans? I si ho féssim servir, especula, per implantar-nos bons records? Ui, maremevadel-meucorilesmevesentranyes, això sí que no: se m'acuden poques idees més sinistres que la de viure feliç i enganyada fins al dia del judici final.

Tots som capaços de recordar coses que no han passat mai

Tots tenim records que no es basen en el que hem viscut, sinó en el que ens han explicat o en interpretacions posteriors de les pròpies vivències. I som capaços de recordar coses que no han passat mai, però que la nostra ment ha imaginat. La tendència a generar falsos records, diu David Bueno, està relacionada amb diferències individuals en les neurones que comuniquen diverses parts del cervell. Si els records contribueixen a fer-nos com són,quina part de la nostra idiosincràcia es deu a successos no viscuts o a interpretacions que la nostra ment ha generat? Té sentit que pretenguem aclarir judicialment la veracitat d'uns fets a partir del relat dels records dels testimonis?

I si nosaltres, inclosa aquesta complicació superlativa que anomenem vida, només fóssim el record d'algu? T'ho imagines...? Vull dir: te'n recordes...? ♦